

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Ambitio bonorum, ac dignitatum. cap. 16.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

equitatis & seruitutem idolorum, cum dicit, auaro nihil esse scelerius. Secundò, quia auaritia est radix omnium malorum, & diuitiæ conseruata in malum Domini sui, & qui volunt diuites fieri incidunt in tentationes, & in laqueum Diaboli, & in desideria multa inutilia quæ mergunt hominem in interitum, ratio est, quia auaritia aggregat simul omnes cupiditates honoris, gulæ, luxuriæ. Tertio auarum torquent continuæ curæ animæ, ac corporis sine vlla quiete; quia hæc cupiditas est inexplebilis, maioremque sitim generat, Quo plus sunt pota (ait ille) plus sitiuntur aquæ. Quartò facile pereunt etiam in vita ob multos casus, & saltem in morte. Matth. Nolite thesaurizare vbi erugo, & tinea demolitur, & vbi fures effodiunt, & furantur. Luc. Stulte hæc noctè morieris, & quæ parasti cuius erunt? Quintò, cum magno labore parantur, cum magno timore conseruantur, cum magno dolore perduntur. Sextò, difficile curatur hoc vitium, sicut experientia videmus in Senibus auaris, Beatus, qui post aurum non abiit, quis est hic & laudabilis eum? Septimò, Hæc cupiditas habet vim indurandi cor, & habet naturam illius fluminis, quod potum saxea reddit peccora, quod tactis inducit marmora rebus, Rectissime illud auaro competit in nullum eum Bonum esse, in se autem pessimum. Impedimentum præbent ad perfectionem: ideo Christus dicit. Si vis perfectus esse vade, & vnde omnia quæ habes. Imò quidam philosophus abiciens opes dicebat: abite pessimum malæ cupiditates, demergo vos ne demergar à vobis. Nonò, Quia reddenda est ratio vsus earum, & nisi communicentur cum pauperibus, audient qui possidebant: esuriui, & non deditis mihi manducare.

Loci contra auaritiam.
Matth. 6.
Eph. 5.
Ecc. 10.
Ecc. 5.

Matth. 7.
Luc. 12.

Ecc. 31.

Matth. 19.

Matth. 25.

Ambitio honorum ac dignitatum. Cap. XVI.

Contra concupiscentiam dignitatum, & gloriæ quæ dicitur Ambitio Primus locus quod sit magna arrogancia, concupari dignitatem præsertim Ecclesiasticam se ingerendo non vocatum, contra illud. Nemo assumit (certè non debet assumere) nisi vocetur à Deo tanquam Aaron. Arrogantis enim est existimare se idoneum ad regendas animas, cum administratio hæc difficillima iudicetur à sanctis, ac virtutes & plurimas & præstantissimas præter vocationem requirat. Secundo est sententia communis patrum, qui docent non esse licitum dignitates Ecclesiæ ambire. Nam qui ambit vel est ineptus, & patet

Arrogancia

Hebr. 5.

Patrum auctoritas.

patet esse sacrilegium, vel iudicat se dignum & ferme est arrogantia, cum sit onus etiam Angelicis humeris formidandum. Adde quod etiam qui esset dignissimus deberet ab alijs eligi, Honor enim debet liberè ab alijs exhiberi, nò extorqueri. Tertio, habet Ambitio multa secum annexa vitia; sicut enim avaris si offeratur lucri occasio, nullus solet esse præceptorum Dei, iustique siue iniusti respectus: ita Ambitiosi parati sunt sunt quaslibet occasiones arripere crescendi, etiam si cum peccatis coniunctæ sint. Sed quam multiplex vitium sit ambitio vide apud Chrysostr. & Greg. Quarto, quia ex hac ambitione innumera damna in Ecclesiam inuecta sunt, & pleraque hæreses. Quinto, proponenda sunt pericula quæ incurrunt, ij maxime qui se ipsos intrudunt cum ob dignitatem vltro questam quasi ruina occasionem præbentes auxilio Dei se reddant indignos. Multi haud dubie saluarentur privati, qui damnantur in dignitate positi. Chrysostr. ait, Mirabile esse si saluentur multi Prælatorum, & plures damnari. Sexto tenentur rationem reddere non solum suæ animæ, sed omnium suæ curæ commissarum in omnibus quæ officij sui sunt. Ob id potentes potenter tormenta patientur. Vnde exclamat Orig. super Epist. ad Rom. Omnis ad eundem honorem Ecclesiastici absinderetur ambitio, si se indicandos potius quam indicaturos, hi qui præesse volunt populis cogitarent. Septimo, Ambitio nunquam satiat, semper ad maiora tendit. Seneca Ambitiosus, ait, Non tam iucundum esse multos post se videre, quam aliquem ante se habere, molestum. Octauo, vt plurimum postquam in dignitatis alicuius quispiam euectus est fastigium, vita sua minus laudabili summet detrahit existimationi, ac famæ: qui enim in excelsis vitam agunt (aiebat Cæsar apud Salustium.) eorum facta ab omnibus notantur, suntque expositi censuræ multorum, inuidiæ, detractionibus, odio. Nondò, Honor & dignitas cito perit vt flos, in psalmo dicitur perijt memoria eorum cum sonitu. Decimo, Varijs fluctibus agitantur ambitiosi, vt mare, tum ob multas distractiones, tum ob æmulos, tum vt adulentur superioribus. Possid. in Vndecimo, Exemplum Christi qui quæsitus ad regnum fugit, & priuatam egit vitam subditus parentibus, tum Sanctorum qui fugiebant dignitates, & postquam coacti subierant tanquam graui sub onere ingemiscebant. Ambrosius populi vocibus Episcopus Mediolanensis postulatus nocte ex Vrbe aufugit. Chrysostr. teste Metaphrasæ, veritus nè in honores euheretur, in solitudinem secessit. Sanctus Martinus, auctore Sulpitio, ne

Diac-

Diaconatum quidem suscipere voluit, ne dum Episcopatum nisi coactus. D. Gregorius vt habet Ioannes Diaconus in eius vita, electus in Summum Pontificem non solum fugit, sed etiam statim ad Mauritium Imperatorem compellauit ne consentiret electioni. S. Ammonius Eremita, aurem sibi precidit ne Episcopus fieret. S. Malachias, vt scribit D. Bernardus, nisi Episcopi congregati illi Anathema comminati fuissent, non suscepisset Episcopatum: Omnem enim, inquit locum sublimem velut precipitium reformidabat. Augustinus, cognita sui Episcopi morte, fugit ab Vrbe. Hæc de ambitione & concupiscentia, cui contraria est abominatio, seu fuga, quæ est de malo futuro, vt est timor: sed timor est mali futuri ardui ac difficilis, abominatio absolute vt malum est de qua nihil est dicendum.

Psal. 9.

Exempla SS. doctorum contra ambitionem.

Delectationes Corporis. Cap. XVIII.

Sequitur ergo delectatio seu gaudium, vel lætitia, quæ est motus in bonum, vt iam est præsens, vel quasi præsens, fitq; cum dilatatione cordis ex rerum iueundarum præsentia, sicut tristitia ex præsentia rerum molestarum animum contrahit: & potest esse tam bona quam mala pro natura operationum, quas ipse delectationes consequi solent; Voluptates corporis, vt plurimum damnantur, quia nimis solent allicere, & vehementer commouere sensus & appetitum, qui acriter commoti facile rationem perturbant: lætitia verò spiritualis optima est, & sæpissimè suadetur in scripturis, de hac paulò inferius vbi de tristitia agam, opportunius erit differere.

Exempla SS. doctorum contra ambitionem.

Nunc contra delectationes corporis vniuersè hi loci vtiliter erunt. Primò, Rationis vsum impediunt, & prudentiam, vt Aristot. docet. offundunt enim caliginem intellectui, & faciunt vt superior pars cuius est dominari appetitui & sensibus miserè seruiat, cum sui maxima ignominia, tanquam regina nobilis, procacibus ancillis. Intellexere id Ethnici, inter quos Tullius. Cum homini (ait) Deus nihil mente præstabilius dederit, huic diuino muneri ac dono nihil, esse tam inimicum quam voluptatem, nec in voluptatis regno virtutem posse consistere. Secundò consequenter virtutes fermè omnes pessimè tractant. Sunt enim blandissimæ dominæ quæ ipsas quoque virtutù actiones ad se referant. August. affert quandam picturam ex philosophis disputantibus cõtra Epicureos qui in voluptate summum bonum ponebant, & tamen virtutes probabant, sed voluptatis

Loci contra delectationes corporis generice.

7. Eth. c. 11

Lib. de Senectute.

Lib. 5. de Ciuit. Dei. cap. 20.

sine